

Het kerstfeest met de vliegende kerstballen

Jean-Paul Dullers

Jaap was een kind zoals je dat voor jezelf droomde, een zoon die zijn vader deed smelten van liefde. Zijn vader Jozef was een begenadigd acteur, die in zijn vrije tijd al eens voor kerstman speelde.

Hij was groot, wel bijna twee meter groot en Jaap keek op naar zijn vader, letterlijk en figuurlijk. Ze woonden in het lieflijke dorp Sint-Amands aan de Schelde.

Net zoals zijn vader was Jaap ook redelijk groot voor zijn negen jaar, hij torede boven zijn klasgenootjes uit en had een natuurlijke autoriteit op de speelplaats.

De andere kinderen volgden Jaap haast slaafs, zonder dat die er iets speciaals voor moest doen.

Het was voor de juf in de klas mooi meegenomen, want Jaap was een voorbeeldige leerling. Zo trok de rest van de klas zich op aan hem, de resultaten in zijn klas lagen beduidend hoger dan in de andere klassen, zoveel was duidelijk voor de juffen.

Op de jaarlijkse ouderavond kreeg zijn vader Jozef stevast te horen wat een voorbeeldige zoon hij wel had. De vader voedde zijn zoon helemaal alleen op, want Jaaps moeder was enkele jaren geleden overleden.

Jaap had veel verdriet gehad hierom, nog steeds praatte hij elke avond voor het slapen gaan met zijn moeder. Hij vertelde haar dan hoe zijn dag was geweest en hoe hij elke dag zijn uiterste best deed, opdat zijn moeder fier kon zijn op hem.

Dat Jaap geen broer of zus had, daar tilde hij niet aan. Op school had hij voldoende vrienden en vriendinnen met wie hij uitstekend kon opschieten. De kinderen waren natuurlijk ook heel fier dat ze de zoon van de bekende acteur Jozef Decler in hun klas hadden.

Wanneer Jozef zijn zoon kwam oppikken op school, zag Jaap hoe de kinderen samen met hun ouders bewonderende blikken wierpen in hun richting.

De schoolgemeenschap was trots op hun beroemde vader-acteur, die bovendien nog erg sympathiek en toegankelijk was gebleven, ondanks zijn status als Bekende Vlaming.

Wanneer er iets georganiseerd werd op school, konden ze steeds rekenen op Jozef en zijn zoon.

Zo hadden ze vorig jaar met kerstmis een toneelstuk in mekaar gebokst, waarbij Jozef de rol van regisseur, schrijver en souffleur op zich had genomen.

Jaap was apetrots op zijn vader en speelde met de grootst mogelijke inzet de rol van Peter Pan in het stuk, dat door zijn vader was aangepast aan hun leeftijd en geregisseerd.

Alle kinderen deden hun stinkende best om het stuk zo te spelen zoals Jozef het hen opdroeg. Het was dan ook een eclatant succes geworden.

Dit jaar zou er voor kerst een andere activiteit worden gedaan. Door de uitbraak van het corona-virus was gebleken dat heel wat kinderen een achterstand hadden opgelopen, omdat ze geen toegang hadden tot een PC of, erger nog, tot het internet.

Nu er vaak les werd gegeven vanop afstand, bleek diezelfde afstand precies wat groter voor de kinderen van ouders met een kleine portemonnee. De directrice van de school had Jozef hierop aangesproken.

Ze kende zijn engagement voor de minder bedeelden in de samenleving. Ze besloten een veiling te organiseren, waar kleinigheden zouden geveild worden tegen een stevige prijs. De opbrengst zou gebruikt worden voor de aanschaf van honderd PC's voor die kinderen, die er thuis geen hadden.

Jozef had toegezegd om veilingmeester te zijn, nu was het zaak om de nodige prijzen voor de veiling te verzamelen. Er werd beroep gedaan op plaatselijke handelaars, die elk een aantal items ter beschikking stelden.

Zo werden op de dag van de veiling allerlei spullen geveild voor het goede doel. De plaatselijke profvoetbalclub stelde tickets ter beschikking voor een thuiswedstrijd naar keuze, inclusief maaltijd in de loges. Deze tickets werden per twee verkocht aan de meest biedende.

Dit zou in totaal een flinke som opbrengen. Cinematickets werden verkocht op dezelfde wijze. Dit bracht eveneens een mooi bedrag op, dat schoot flink op zo. Jozef hield de vaart erin tijdens de veiling, hij hield zijn geheime prijs voor het laatst.

Dat zou een verrassing van jewelste worden. De koper van deze verrassingsbox diende te bieden op iets, wat ze pas zouden weten bij het openen van de surprise.

Er werd tot Jozefs grote verbazing zomaar even 5000 € geboden, door de excentrieke nachtclubeigenaar Dimitri, een uiterst flamboyante man wiens dochter Julie bij Jaap in de klas zat.

Iedereen was uiteraard uiterst nieuwsgierig naar de inhoud van de box. Dimitri kreeg de eer het lint errond los te maken. De deksel ging van de doos en alle ogen waren gericht op Dimitri, die het rode lint vasthield.

Plots werden alle lichten gedoofd, en er verscheen een kerstboom die behangen was met lichtjes en glazen bollen, die elk een andere lichtkleur hadden.

Een van de glazen bollen viel bij het uit de doos nemen op het podium en rolde in de handen van Jaap, die dicht tegen het podium stond.

De mensen slaakten verrukte kreetjes, er werd hier en daar gelachen, en dan begon de gekleurde bal in Jaaps hand plots te zwellen. Hij nam eerst de vorm van een voetbal aan, dat werd al gauw een strandbal en tenslotte nam hij zijn definitieve vorm aan. Het resultaat was een bol zoals je die soms op het water ziet, met een persoon die erin wandelt of rolt.

En net op dat ogenblik viel de bal over Jaap heen, die volledig verdween in de lichtgevende bol op kindermaat. De mega grote bal met Jaap erin steeg op en liet zich door het publiek voortduwen, zodat Jaap als het ware over de menigte zweefde in zijn glazen cocon.

Op dat ogenblik begonnen alle glazen bollen van de boom te zwellen, ze stegen op boven het publiek en lieten zich ieder om beurt over een kind vallen. Om dan weer op te stijgen en zich boven de hoofden te laten voortduwen.

De lichten waren nog steeds gedoofd, waardoor de zaal in een kakofonie van verlichte ballen baadde. De kinderen die door de ballen waren opgeslokt reageerden elk op hun manier. Er waren erbij die lachten, anderen deden het net niet in hun broek.

De menigte joelde nu, ze waren getuige van een hallucinant schouwspel, en wisten niet goed wat er gebeurde. Plots ging een groot raam achteraan de zaal aan diggelen. De wind stak op in de zaal, de ballen met de kinderen erin dreven af naar de opening in het reuzengrote raam.

En voor de ouders goed en wel beseften wat er gebeurde, verdwenen de ballen stuk voor stuk door het raam, de donkere lucht in. De zaal baadde nu terug in de duisternis, er ontstond paniek in de menigte. Er werd geschreeuwd, gevloekt, tot plots de lichten terug aanfloekten.

Dimitri stond nog met het rode lint in zijn hand, als van de hand Gods geslagen. Zijn dochter was net als Jaap en een tiental andere kinderen uit het raam naar buiten gezweefd, hij was net zo verbouwereerd als alle andere aanwezigen.

De directrice riep iedereen op tot kalmte, maar kreeg nauwelijks gehoor. De ouders baanden zich woest een weg naar buiten, in de hoop hun kinderen daar aan te treffen, ongeschonden en wel.

Ze konden enkel vaststellen dat hun kinderen verdwenen waren, opgelost in de duisternis, terwijl de nacht gevallen was.

Ze zouden hun kinderen enkel terugzien, zo verklaarde de directrice plots in de micro, indien ze de opdracht konden uitvoeren, die ze in de doos van de kerstboom konden vinden.

Op een groot gitzwart blad stond er iets in witte letters geschreven.

De opdracht luidde als volgt:

“Als jullie deze opdracht tot een goed einde brengen, komen jullie kinderen terug naar huis. Ga ieder van jullie op zoek naar een asielzoeker. Breng ze samen binnen de volgende vierentwintig uur, en bied ze onderdak aan en een warm bed. Laat hen via zoom getuigen dat ze veilig en wel zijn bij jullie. Enkel dan worden jullie kinderen terug naar huis gebracht. U moet inloggen op hamlai@gmail.com!

Gelukkig was een van de moeders van de twaalf verdwenen kinderen werkzaam bij het Rode Kruis.

Ze nam contact op met de directie en kreeg vervolgens de gegevens van twaalf asielzoekers, die door de directie uitgekozen waren. Snel werd beslist om de uitverkorenen te laten samenkomen in de school, waarna elk ouderkoppel een van de twaalf personen uitkoos om in huis te halen.

De meesten waren nauwelijks meerderjarig en spraken gelukkig een mondje Engels, wat de communicatie vergemakkelijkte. Er werd een zoom-meeting op poten gezet, waarbij men uiterst nieuwsgierig was wie er schuilging onder die *hamlai*.

Meteen nadat er werd ingelogd, verscheen er op het scherm van de grote PC een figuur die onherkenbaar was gemaakt, doordat hij simpelweg verkleed was als kerstman.

Omdat de opdracht feilloos en binnen de tijd was uitgevoerd door de ouders en de getuigenis van de overdonderde asielzoekers overtuigend was, gaf de kerstman aan dat hij tevreden was met het resultaat.

Vooraleer de ouders hun kinderen zouden terugzien, zou er eerst nog een storting moeten gedaan worden van vijfhonderd euro per koppel, om het budget voor de aankoop van de laptops rond te krijgen.

De ouders kregen een rekeningnummer, en zodra het geld op de rekening stond, zouden de kinderen gezond en wel aan de school afgezet worden.

Dat ging sneller dan gedacht, in geen tijd stonden de kinderen weer bij hun ouders. De vreugde bij het weerzien was groot, de kinderen raakten niet uitgesproken over hun tocht door het luchtruim boven de school, waarna ze landden op de speelplaats. Daar werden ze in een klas bij mekaar gezet, tot ze terug naar hun ouders mochten.

Op geen enkel moment waren de kinderen in gevaar geweest. Jaap had de bange kinderen gerustgesteld, want er waren er bij die weenden van angst. Ze zouden dit avontuur en deze kerstmis niet gauw meer vergeten, zoveel was zeker.

Wie de kerstman nu wel was, bleef voorlopig een goed bewaard geheim. Wie dat wilde weten, moest nog eens duizend euro ophoesten, dat vonden de ouders te gortig.

Of toch niet, een dokter in het gezelschap trok zijn portefeuille en vroeg aan de kerstman zich kenbaar te maken. Hij zwaaide met twee biljetten van vijfhonderd euro, dat overtuigde de kerstman.

Langzaam nam hij zijn mijter van het hoofd. Nu zagen ze een wirwar van witte haren op en onder het hoofd van de brave man.

Nog steeds konden ze niet vermoeden wie er achter de vermomming schuilging. De kerstman nam zijn bril af, trok nu plagend aan zijn baard. De elastiek gaf mee, alleen veerde de baard terug op zijn plaats.

Dan nam hij zijn pruik van het hoofd, en de baard volgde in één vloeiende beweging. Nu kon iedereen zien wie hen zoveel geld had afgetrosgeld voor het goede doel.

De ouders riepen doldwaas door mekaar omdat ze de kerstman hadden herkend. Ze lachten en zwaaiden enthousiast naar de bezieler van deze geslaagde veiling, die niemand minder dan de veilingmeester zelf was.

Jozef had ze allen flink in de luren gelegd. Ze waren wél getuige geweest van een historisch en magisch moment.

Want een dozijn asielzoekers konden zo kerstmis in familiekring vieren. Bovendien kon er met het opgehaalde geld heel wat laptops worden aangeschaft voor de arme kinderen. De veiling met de vliegende kerstballen was een groot succes gebleken.

Het kerstfeest zou nooit meer hetzelfde zijn in Sint-Amands

Shutterstock:

<https://www.shutterstock.com/collections/283549280-67cbd1f7>

Jean-Paul Dullers
Bornem, 4 november 2020